స్వయంకృతం

—ఆదిరాజు సత్యనారాయణ

వెర్రిసే ఎండలో మెత్తటి తారు రోడ్డుపై, అంతకంటే మెత్తగా ఒక నల్లటి, పొడవాటి కారు దూసుకుపోతోంది. నల్లదనానికి ప్రతిరూపమా అనిపించేలా తళ తళ మెరిసిపోతోంది కారు.

కారులో సుమారు 35 ఏళ్ళ వ్యక్తి నల్లటి కళ్ళద్దాలతో హుందాగా కూర్చొన్నాడు. చెక్కు చెదరని ఆత్మ విశ్వాసం అతని ముఖంలో గోచరిస్తున్నా, ఏదో ఆందోళనలో మునిగి వున్నట్లుగా కనిపిస్తాడు.

ఆ వ్యక్తి రావుగారు.

* *

“డ్రైవర్ కారు తొందరగా పోనీయ్” వాచీ చూసుకొంటూ ఆందోళనతో అన్నారు రావుగారు.

స్పీడుగా పోతున్న కారు మరి కాస్త వేగాన్ని పుంజుకొంది.

ముఖాన్ని పట్టిన స్వేద బిందువులు, జేబు గుడ్డతో తుడుచుకొన్నారు రావుగారు. ఆయన విశ్రాంతిగా వెనక్కువాలి, ఆలోచిస్తున్నారు.

తను స్వగృహానికి వెళ్ళి సుమారు రెండు నెలలు అవుతోంది.

తనొక చోట, తన నివాసం మరొకచోట. అవును మరి వ్యాపారం అలాంటిది. ఈ నాడు బొంబాయి, రేపు మద్రాసు ఎల్లుండి హైదరాబాదు యిలా నెలంతా తిరగటంతోనే సరిపోతుంది. స్వదేశమే కాదు. విదేశాలకు కూడా వెళ్ళాలిమరి వ్యాపారం అంటే అంతే

ఈ నాడు తనకు లక్షలకు, లక్షల ఆస్తి వుంది. పెద్ద బంగళా వుంది. కారు వుంది. నౌకర్లు చాకర్లూ ఓహ్ ఒకనాడు తను కలలు గన్న స్వర్గం, ఈ నాడు తన కళ్ళ ముందు వుంది.

అవును అనాధగా, వారాలు చేసుకొంటూ జీవితాన్ని నెట్టుకొచ్చిన తను ఈనాడు ఈ స్థితికి ఎలా వచ్చాడు

అప్పట్లో తనకు గొప్పవాళ్ళపట్ల ఎంత ద్వేషం. తనూ అంత గొప్పవాడినవాలనే ఆవేశం, పట్టుదల అవే తననీనాడు ఈఅంతస్థులో నిలబెట్టాయి.

చదువయ్యాక చిన్న వుద్యోగంలో చేరి, అక్కడతో తృప్తిపడక చిన్న, చిన్న వ్యాపారాలుచేసి, ఒకపూట తినీ తినక డబ్బు నిల్వచేసి కంపెనీలలో షేరుకొని తగిన సమయంలో వాటిని లాభాలకమ్మి, గొప్పవాళ్ళ సమాజంలోకి చేరాడు తను.

ధనవంతుడు అవాలి. అదే తన ధ్యేయం, తన తర్వాత తన తరంలో తన వాళ్ళు డబ్బుకి మొహం వాయకూడదు. అదీ తన లక్ష్యం.

పది హేనేళ్ళ నిరంతర కృషి తననీనాడు లక్షాధి కారిగా చేసింది.

యిప్పుడు తనొక లక్షాధికారి. అనేక కంపెనీలలో వాటా దారుడు. పెద్ద, పెద్ద కంపెనీలలో డైరక్టరు, రెండు మూడు ఫ్యాక్టరీలకధిపతి.

ఈ నాడు తనకు డబ్బు వద్దు, శాంతి మనశ్శాంతి కావాలి. తన భార్య, పిల్లలతో

ఆనందంగా గడపాలి. అదే మృగ్యమయిపోయింది.

సాధించిన దానికంటే, కోల్పోయినదే ఎక్కువేమోనని పిస్తోంది తనకు.

కారాగింది. రావుగారి ఆలోచనలకు బ్రేకులు పడ్డాయి.

పెట్రోలు టాంక్ నింపుకొని కారు కదిలింది రావుగారు మళ్ళీ గతంలోకి జారిపోయారు

* * *

తనకొక రత్నంలాంటి అయిదేళ్ళ బాబు వున్నాడు. వాడికిక తోబుట్టువులుండరని అయిదేళ్ళ క్రితమే డాక్టర్లు చెప్పారు. అసలు తన శ్రీమతి తనకు దక్కుతుందా అనుకొన్నాడు కానీ—దైవకృపవల్ల ఆవిడ బ్రతికింది.

శ్రీమతిని తలుచుకొనే సరికి రావుగారి కళ్ళు చెమర్చాయి తనీనాడు ఈ స్థితిలో వుండడానికి ఆవిడ సహకారమే ముఖ్య కారణం.

ప్చ్ ! బాబు ముద్దుమువ్వట్లు చూస్తూ తన కుటుంబంతో ఆనందించే యోగం తనకు లేకుండా చేస్తోంది బిజినెస్ బాబుని చూసి రెండు నెలలయింది.

ఈ వేళ వాడికి ప్రమాదంగా వుందని తన శ్రీమతి తనకు ఫోన్ చెయ్యకపోతే తనీపాటికి ఢిల్లీలో వుండేవాడు.

బాబు కెలావుందో అని ఆలోచిస్తున్నకొద్దీ తన మనస్సు వికలమయిపోతోంది.

అప్పుడు తన అనుబంధం బాబుతో అలాంటిది మరి

తనకు మిగిలిన ఆశాదీపం, వంశాంకురం తన ప్రపంచం అన్నీ బాబే వాడే లేకపోతే తనూ లేడు.

తనకు ప్రపంచమంతా శూన్యమయినా బాబు తన ప్రక్కనుంటే చాలు అలాంటి ప్రేమానుబంధం తనకూ, బాబుకీ మధ్య వుంది. అలాంటి బాబు నొదిలి తను ఎక్కడెక్కడో తిరుగుతున్నాడు. "ఊహూఁ ఈసారి బాబుని నాతోనే తీసికెళ్ళిపోతాను. లేకపోతే బిజినెస్ మానేస్తాను—సంపాదించినది చాలు" యిలా పరి పరివిధాల పోతున్నాయి. రావుగారి ఆలోచనలు.

* * *

కారు ఒక్క కుదుపుతో ఆగింది. రావుగారు ఆస్పత్రిలోకి పరిగెడుతున్నట్లుగా నడిచారు. స్పెషల్ వార్డులోకి నడిచారు రావుగారు. శ్రీమతి ఆయన్ను చూడగానే మౌనంగా తల దించుకొని కళ్ళు తుడుచుకొంది. శ్రీమతి తల నిమురుతూ "బాబు కెలా వుంది." అనడిగాడు రావుగారు.

యింతట్లో డాక్టరుగారు వచ్చి, రావుగార్ని చూసి విష్ చేసి "ఆపరేషన్ సక్సెస్ - కాసేపట్లో స్పృహ వస్తుంది. వర్రీ కావద్దు" అని చెప్పారు.

"డాక్టర్ ! మీతో కొంచెం మాట్లాడాలి." రావుగారు అన్నారు

* * *

"చూడండి డాక్టర్ ! నాకు బాబుని ఈ ఆస్పత్రిలో వుంచాలని లేదు. ఇక్కడ బాగా చూడరని కాదు. మీ ప్రయివేట్ హాస్పటల్లో బాబుని చేర్పిస్తాను. ఎంత ఖర్చయినా పర్వాలేదు ప్లీజ్." రావుగారు డాక్టర్ని బ్రతిమాలి బాబుని ఆయన హాస్పటల్లో మర్నాడే చేర్పించారు.

ఇప్పుడు బాబుకి ఖరీదయిన మందులన్నీ వాడుతున్నారు. ఎప్పుడూ బాబు గదిలో ముగ్గురు నౌకర్లు వుంటున్నారు.

ఉన్నట్లుండి ఆ రాత్రి బాబుకి జబ్బు తిరగబెట్టింది. కాళ్ళూ చేతులూ కొట్టుకొంటున్నాడు. డాక్టర్లు చెయ్యవలసినవన్నీ చేస్తు

(మిగతా 58 వ పేజీలో)

ర[illegible] చూస్తూ.

"అదేమిటి ఎక్కడా ఇల్లు లేనట్టు ఇక్కడుంటున్నావ్! మా ఇంటి దగ్గర మంచి రూమ్ చూస్తాను వచ్చెయ్. అసలు నీకు బుద్ధి లేదు ఎలా వుంటున్నావో ఏమో" అంది జానకి.

"ఎందరూ వుంటున్నట్టే"

"అంటే"

"ఇక్కడ వున్న వాళ్ళందరూ ఏవిధంగా లైఫ్ ఎంజాయ్ చేస్తారో అలాగే ఎంజాయ్ చేస్తున్నాను"

అ[illegible]ంది జానకి.

చిన్నగా నవ్వింది సుశీల.

"ఛీ.. సిగ్గు లేదూ. ఇలాంటి పని చెయ్యడానికి ప్రాణంపోయినా శీలం పోకూడదని చెప్పద్దు దంచేదానివి. సిగ్గు లేదూ! మానం ప్రాణంకన్నా ఎక్కువనే విషయం తెలియదా! నీ మొహం చూడాలంటేనే బాధగా వుంది అడుక్కుతినే వాడికున్న గౌరవం నీకు లేదు" నేలకేసి కోపంగా వుమ్మేసింది జానకి

సుశీల మాట్లాడలేదు

"ఛీ! సు...శీలట సుశీల. ఆ పేరు పరువు తీశావు సుబ్బరంగా ఎండ్రిన్ తాగి చావకపోయావా!" కోపంగా అంది జానకి.

"నేను ఇలాగే అనుకున్నాను మొదట. ఒక కిరాతకుడికి బలయిన నేను చెయ్యగలిగింది ఇంతే" దోసిట్లో ముఖం దాచుకుని లోపల వున్న రెండో గదిలోకి పరిగెత్తింది సుశీల

సుశీల వెళ్ళినవేపు రెండు నిముషాలు చూసింది జానకి.

తరువాత నెమ్మదిగా ఆ సందు వదలి రోడ్డు చివరకి నడిచింది జానకి.

* * *

అక్కడ వున్న కిళ్ళీకొట్టువాడు జానకిని చూసి చిన్నగా నవ్వాడు. "ఏటి జానకమ్మగోరూ! మీ ఇంటికాడకి పాసెంజర్లు రాటం లేదేంటి! ఈ సందులోకొచ్చారు" అనడిగాడు.

జానకి జవాబివ్వకుండా అక్కడి నుంచి జారుకుంది.

★

స్వయంకృతం

(5వ పేజీ తరువాయి)

న్నారు రావుగారి ఖంగారు చెప్పనక్కరలేదు

"చూడండి రావుగారూ మీరిచ్చిన [illegible] ఇంజక్షనిచ్చి [illegible] ఖంగారు పడకండి పది నిమిషాలలో అంతా నార్మల్ అయిపోతుంది. అని [illegible]

"వాడే నా ప్రపంచం [illegible] అన్నీ వాడే డాక్టర్" రావుగారు గొణుక్కున్నారు

"రావుగారూ! ఈ మందులు తెప్పించండి" డాక్టరు ఏదో చీటీ యిచ్చారు

రావుగారు వెంటనే డ్రైవరును పిలిచి మందులు తెప్పించారు

బాబుకి మందులు వాడారు. ఏమి ప్రయోజనం కనపడటం లేదు డాక్టరకు చెమటలు పడుతున్నాయి. మళ్ళీ అవే మందులు యింజక్షనులూ వాడారు. ప్రయోజనం లేకపోయింది. డాక్టర్లు ఓడిపోయారు

"ఇందుకేనా డాక్టర్ బాబుని మీకప్పగించింది!" తలబాదుకొంటూ రోదిస్తున్నారు రావుగారు

"సారీ సార్! ఈ మందులు వెంటనే గుణమిస్తాయి మరి ఎందుకు యిలా జరిగిందో తెలియదు" మందులను పరీక్షగా చూస్తూ డాక్టరు సమాధానం.

"ఏం మందులవి" అంటూ రావుగారు వాటిని డాక్టరు దగ్గరనుంచి తీసుకొన్నారు.

అంతే ఆయనకి ప్రపంచం అంతా తిరుగుతున్నట్లయింది. అవి, తన ఫ్యాక్టరీలో తయారయిన కల్తీ మందులు. అనుకుంటూ కుప్పలా కూలిపోయారు రావుగారు.

★